

[Jørgen Estrup]

Det er oplagt, at man med rimelighed kan få en diskussion på det tidspunkt om, hvad man skal pålægge forsvarets personel. Og hvis hr. Svend Aage Jensby tænker tilbage på, hvad styringsgruppen har sagt, er styringsgruppen langt hen enig i, at grundlaget ikke var politisk klart. Det er muligt, at det var juridisk tilstrækkeligt, men politisk var grundlaget for, hvad man kunne pålægge forsvarets personel, ikke klart. Vi sagde præcis det samme dengang, som vi siger nu, og derfor er spørgsmålet jo: Kan man pålægge forsvarets faste personel noget med tilbagevirkende kraft, eller kan man ikke? Det er det eneste, det handler om, og det mener jeg er et fuldstændig anstændigt synspunkt at have: at man ikke kan pålægge forsvarets folk nye opgaver med tilbagevirkende kraft.

Hr. Svend Aage Jensby har sin ret til at have det modsatte synspunkt, men hr. Svend Aage Jensby har ikke ret til at pålægge Det Radikale Venstre ansvaret for, hvordan hr. Svend Aage Jensby stemmer.

Pelle Voigt (SF):

SF har i en årrække talt for, at man etablere de en særlig, fast styrke til anvendelse i forbindelse med løsning af opgaver for FN eller CSCE, og vi er meget glade for, at man nærmer sig dette mål med de forslag, som forsvarsministeren har fremsat. Men det må naturligvis ses i en større forsvarspolitisk sammenhæng.

Nu kunne man tro, at hele spørgsmålet er afklaret. Der er allerede udarbejdet en pjece om denne styrke, den er oversat til engelsk, der er taget billeder af de soldater, der deltager i styrken, og den er omdelt til alle Danmarks internationale kontakter. Hvis man tager sin lup frem, vil man kunne se, at der står et eller andet sted i den fremstilling, som gives af styrken til benefice for vore allierede i NATO og andre, at man skal afvente nærmere lovgivning i Folketinget. Og det er naturligvis rart; det er det, vi beskæftiger os med her i dag. Men man kunne få det indtryk, at der er tale om en slags ekspeditionssag, og det bør der ikke være tale om; for spørgsmålet om oprettelsen af denne styrke og de skridt, Danmark allerede har taget i forbindelse med internationale fredsbevarende operationer, er helt afgørende for diskussionen om, hvordan dansk forsvar skal indrettes i fremtiden.

SF er af den principielle opfattelse, at der med militærbloksystemets sammenbrud er opstået en situation, hvor forsvarets opgaver og formål er reduceret ganske betydeligt. Det er klart, at vi skal have en fast, stående, velfungerende styrke til at løse internationale opgaver. Det kan være fredsbevarende opgaver, det kan være fredsskabende opgaver efter anmodning fra FN eller CSCE og efter godkendelse i hvert enkelt tilfælde her i Folketinget. Derudover skal der løses en række opgaver på den hjemlige front. Der er brug for en vis begrænset suverænitetshævdelse, og der er brug for fiskeriinspektion, redningstjeneste, farvandsafmærkning, miljøskibe og forskellige andre ting, og en række af disse civile opgaver har forsvaret påtaget sig, så de i øjeblikket foregår i forsvarets regi og med forsvarets personel.

Det betyder, at man kan reducere de samlede danske militærstyrker ganske betragteligt over en årrække, og det betyder også, at det er blevet helt forkert og ganske uøkonomisk, at vi hvert år tvinger 9.000 unge mennesker til at gå ind i forsvaret og få en værnepligtsuddannelse, som de færreste af dem nogen sinde kommer i nærheden af at få brug for. Det er altså SF's opfattelse, at vi bør bortspare disse elementer, og at vi bør opbygge et forsvar af en størrelse og en kvalitet, som svarer til det, vi definerer som vores behov. Det er der rigelig plads til inden for det nuværende forsvarsbudget, og vi mener oven i købet, at forsvarsbudgettet ved en sådan omlægning kunne reduceres ganske kraftigt.

Når vi ser på, hvad der er sket med udsendelsen af internationale styrker – her tænker jeg primært på de styrker, vi i øjeblikket har i det tidligere Jugoslavien – må man også sige, at her kan der jo sættes alvorlige spørgsmålstegn ved hele den måde, det danske forsvar fungerer på. Der findes vel ikke et radioanlæg, en natkikkert eller noget som helst i det danske forsvar, som ikke er sendt til eks-Jugoslavien i den nuværende situation. Alle danske kaserner er kannibaliseret, alt materiel er sendt af sted, og det afslører, at den måde, forsvaret har været struktureret på, er ganske besynderlig. Alttså: I samme øjeblik, disse ting skal bruges til noget i det virkelige liv, er de der ikke. Der er altså grund til en meget omfattende diskussion om, hvordan ressourcerne i forsvaret prioriteres. Det lægger realiteterne op til i forbindelse